

BRNO, 2012: MILUJU JE OBA

Někdo moudrý mi dnes řekl, že nejlepší je mít sex s někým, koho miluješ. Asi nikdy nezažil sex se dvěma lidma, který miluješ.

Byl dvakrát starší, jak už jsem napsala v kapitole Děda a režisér. Snad nejsi z dnešní rychlé doby tak vyjetej, že si to nepamatuješ, milý čtenáři. Děda kdysi provozoval fetish party v Londýně, což jsou utlačení Britové oblečení v latexu a najednou svobodně úchylní. Jednu dobu byl Děda dokonce bezdomovec a tulil se zimou ke svému nejlepšímu kámošovi, kterej je teď bohatej doktor ve Švýcarsku. Byl taky adoptovanej a kulhal, Děda. Byl to ten nejcharismatictější a nejinspirativnější člověk, kterýho jsem doteď potkala. Pořád nosil oblek, div ne do postele. Dokonce si dával do kapsy kapesníček a vestičku taky nosil. Šíleně se bál života a hulil hodně trávy, ale kdo ne.

Když si představíte, že vám je čtyřicet a pokoušíte se žít alternativním divadlem, je fajn si najít staršího chlapa, co se o vás postará. Ten můj byl bohužel chudej a chtěl, abych platila půlku nájmu, i když jsem s ním v brněnském bytě nebydlela a pra-

covala v Praze. Ale jak říkám, byl náruživější, a to mi všechno vynahradilo. Asi jsem ho teda podváděla s Camelkou a dalšíma, ale měl jezdit častěji do Prahy, že jo. Děda mi ukázal porno, drogy a sex se dvěma muži. Tyhle boží dary mi nikdo neodpáře, stejně jako Absolutely Fabulous, Downton Abbey, nebo Two Broke Girls.

U Girls vydržel pět minut a pak prohlásil, že je to židovská blbost, která se nás snaží přesvědčit, že sex je špatnej. Doteď jsem Girls nedohнала, a přitom je to kultovní seriál mé oblíbené americké intelektuální feministky. Nevím teda, jestli jsem já intelektuální feministka, když se nekoukám na Eriku Lust čili chlupatý potetovaný lesby v artovejch záběrech, ale dívám se spíš na Rocca Siffrediho? Můj kluk byl přesně takovej Rocco. Nejdřív mi to vyhovovalo – namanipuloval si mě, kam potřeboval. Já si tak odpočinula od zodpovědnosti, rozhodování, sebeúcty nebo světonázoru. Ten jeho světonázor o tom, že herectví není povolání, ale sen, a já musím bejt servírka, byl obzvlášť užitečnej.

Byl šťastnej vždycky, když jsem nepracovala a nechala se od něj vykrmovat. Každý víkend jsem měla ráno na stole skleničku s mimosou z Bohemia Demi Sec a zlevněnýho džusu, každý víkend dělal buřtguláš, z čehož mi bylo blbě, ale nedokázala jsem vyjádřit svůj názor, nikdo mě to nenaučil, že nějaký můžu mít. Teda věděla jsem, že když ho budu říkat

nahlas, dostanu nakládačku a já chtěla lásku a ne nakládačku, logicky.

V životě se o mě nikdo nestaral jak Děda Rocco. A v životě jsem neměla tak silnej pocit jako že žiju na chodbě, která je úzká, prázdná a je na ní tvrdej tenkej tmavomodrej koberec a zima.

Tisknul se ke mně každou noc, div mě neshodil z postele. Bože, jak mě miloval a jak jsem na něm byla závislá. Ukázal mi nebe nesvobody. Ale herectví je povolání, vole, a mně teď hodně slušně vydělává! On je pořád manažer v nadnárodní firmě, kterou nenávidí, a říká brněnskej m holkám o velkým světě v Londýně, kde kdysi žil. Já jezdím do Londýna na castingy, promovat svý projekty a připadá mi docela maličkej po té Americe. Děda Rocco je můj hrdina a důvod, proč jsem objevila nejdřív porno, a až pak feminismus. Miluju oboje, ale prosím vás, necpěte tyhle věci do jednoho pytle.

P.S. Teď už vím, že nejlepší je sex s někým, koho miluješ, a s jeho nejlepším kamarádem k tomu. A asi už chápete, proč mě už asi deset let chodí básně ve francouzštině od jistýho doktora ze Švýcarska.

— — —

BIRMINGHAM, 2012: -OVÁ

Tak jsem tady. Přála jsem si být herečka v Anglii, jíst ráno ovocnej salát a po zbytek dne hrát hlavní roli. Jedna herečka v L.A. mi za pár let řekne, že je Birmingham hnusná díra, ale pro holku z východu je Birmingham téměř Hollywood! Moc nikomu nerozumím skrz severskej přízvuk a ten byt, kde jsem měla bydlet, je plesnivej i na matraci a ve sprše, tak se tři dny nemeju a hledám na wifinách ve Starbuck-su, kde jinde bych mohla žít.

Od pocitu bezdomovectví ošperkovaného telefonáty ohledně pronájmu končícími zpravidla odmítnutím, protože s nějakou Ruskou -ova nechce mít nikdo nic společnýho, mě zachraňuje thajská restaurace. Brečím, jakože kvůli chilli, piju červený a připadám si na chvíli civilizovaně. Naštěstí najdu kolej, kde mě nechají bydlet a kde mě bude honit úchylák, ale jsem na ně přece už od Velikonoc v lese zvyklá. Ten pocit ohrožení zná asi každá žena, ale je to cajk, prostě si lehnete na dvanáct hodin do postele a předstíráte, že neexistujete. Ráno jste pak vděčná, že to nedospělo ke znásilnění.

Spoustě kamarádek se prý nikdy nic takovýho

nestalo a pak většinou zjistily, že to vytěsnily, nebo že je nehonil cizí úchylák, ale vlastní manžel po obýváku ožralej, mával na ně pérem a musely se před ním zavřít do ložnice. Připadá mi to trochu moc dramatický, přece nemůžem mít sex jen když chceme, to už zavání feminismem, jehož vinou vymře euroamerická civilizace na hyperkorektnost.

Volá mi Děda. Přesvědčuje mě, že moje kariéra je nesmysl a mám mu radši na Skypu ukázat frndu. Dost se stydím, i když už mi ukazoval porno, a jak jsem starší, tak se mi to asi i líbí. Mám se prej koukat na Sashu Grey, co hrála u Soderbergha. Neuvěřitelný, že někdo, kdo ukazuje frndu na kameru, má lepší hereckou kariéru než já, ale ta paní má evidentně dar od pánaboha. Já nikde frndu ukazovat nebudu a už vůbec ne na internetech.

Kamarádka mi říká, že nemám žít bez vibrátoru, ale přijde mi to nějaký zoufalý. Vibrátor, kočka a plíseň – tak jsem si svoji slávu nepředstavovala. Jenže co budu dělat bez Dědy, kterej mi ukázal všechny porno triky světa? A tak jsem si pořídila černožlatěj vibrátor a používám ho na stres před zkouškou. Mám totiž úplný panický záchvaty: Co když mám příšernej přízvuk? Co když jsem nejhorší herečka na světě? Co když mě vyhodí, protože najmout mě byl absolutní omyl? Orgasmus nebo tři to spraví, teď už si to čerstvě umím udělat i sama. Připadá mi to znepokojující a je mi z toho trochu smutno.

Tak moc jsem chtěla pracovat daleko od domova, tak moc jsem chtěla udělat zářez na mapě světa svou přírodní blondatostí, andělstvím a prej naivní energií. Kdyby věděli, co vedu za život, s jakýma lidma se stýkám, a co s nima dělám...

Chtěla jsem si dokázat, jak dokážu mluvit perfektním přízvukem a hrát líp než Meryl Streep v mém věku, co, já chci hrát ještě líp než Meryl Streep teď! Chci sama sobě potvrdit, že nejsem skrz naskrz příšernej člověk, co si zaslouží porno triky od Dědy a dvanáct hodin neexistovat. Chci existovat! Jenže je trochu problém, že mi to jde skoro jen na jevišti. Když se lidi dívají, umím bejt naživu. Jinak potřebuju Dědu, pivo, thajský chilli, nebo aspoň status na Fejsbuku, kterej bude jakože veselej a lidi mi budou závidět, že si plním sny. Pak to má smysl. Ale dělat něco sama pro sebe, kterou spíš nesnáším? Ne, dík.

— — —

NUDA V PRAZE, 2013

Pak se toho stalo hodně. Stalo se toho příšerně nudně moc. Tolik zbytečnejch recezí na filmy jsem musela přečíst, tolik nanicovatejch rande s divadelníma hercema, což je typ lidí, který by měli bejt

v kleci na výstavce, a ne v něčem životě. Taky proběhlo hodně sebenenáivistnejch záchvatů u sušenek z Marks & Spencer, bydlení na asi sedmdesáti místech v Praze včetně divadelní zkušebny třikrát čtyři metry...

Bylo toho hodně, ale byla to šedá pražská nuda. Jediný, co se v Praze dělá, je chlastání, šukání, pomlouvání, a pak si ještě lidi různě dělají děti, a ty se plazí v kavárnách, kde někdy máte na kafe, když točíte s Amíkama, a někdy tam musíte učit anglickou konverzaci herce, který hrajou i zájem o jazyk.

Jak můžou bejt ty lidi tak posedlý, často nevzdělaný, a jak můžou ty herečky nejíst, i když si nepěstují anorexii jak já dřív? Prej mají nervy. Já na nervy onanuju a chlastám teda. Ale milovala jsem je, obdivovala, chodila pořád někam do divadla a koukala jsem se na filmy a na recenze a celej svět byl popelník, černej, uraženej, politej točeným pivem, znechucenej z divadelních drbů. Bylo mi smutno v tom systému fungovat, ale chtěla jsem být součástí „velkýho světa“.

Četla jsem si blog herečky, co byla chudinka a nechala se osahávat od zvukařů. Mě osobně štválo, když mi zvukař řekl, ať si to tam přilepím sama, zvláště když byl hezkej. Až po Americe jsem byla citlivá na řeči o sexu na place a na to, že si mám jako sekretářka nechat osahávat zadek: „Ta postava to tak

nevnímá, jí to nevadí," říkal ten režisér ve snaze procpat do filmu v roce 2018 sexuální obtěžování jako normu.

Jenže jestli všechny ženy budou vnímat, že je norma pivo, popelník a ztrhaný matky, co nesnášej svoje chlapy, který osahávají mladý ženský, kterým to ale neva, protože to tak nevnímají, tak nikdy nevylezeme ze začarovanýho kruhu český sexistický idiocie!

Ještěže jsou lidi, který můžeš normálně vykourit v baru nebo se od nich nechat plácet celou noc a nikomu o tom neřekneš, protože by si lidi mysleli, že to děláš pro ty chlapy, ale ty to děláš pro sebe.

Ještěže existují i jiný případy soulože než ten, jak vlezl ten český týpek jedný holce na rozlučce se svobodou do pokoje a začal s ní souložit. Ta paní si myslela, že je to sen, nebo že je tam její snoubenec, jak byla opilá. Do pokoje vtrhla její kamarádka a toho kreténa vyhodila. Paní nevěsta pochopila, že měla sex, že se jí to nezdálo, a zavolali na týpka policajty, že je to znásilnění. Po letech soudů prý nikdo neprokázal, že to ta paní nechtěla, i když řekla, že to nechtěla. Takže týpek vám vlezl do pokoje, aniž ho tam pozvete, přivodí vám trauma, ale zákon je na jeho straně. A takhle my si tu žijem. Znásilnění a sexuální obtěžování je žádaná norma. Ale můžete se schovat do bezpečí monogamního vztahu, což většinou znamená, že to žádný bezpečí není.

Ještěže tenkrát nikdo nepsal o MeToo. Ještěže

jsem si myslela, že feminismus je ve svý podstatě sprostý slovo a čím víc budu někdo jinej, někdo, kým mě lidi chtěj mít, tím víc zapadnu, tím víc budu součástí Prahy čili celýho širýho světa, a ne hodná lůzr paní z Moravy.

Vím už teda, že je to iluze ega, poslouchám pořád meditace na YouTube a platila jsem si několik let zenovýho učitele, abych věděla, že máme společnost postavenou na egu, což není dobře. Ale kdybych byla chlap, jsem ten s velkým ptákem a velkým egem, takže bych tvořila zázraky.

Jako ženská jsem prostě magicky přitahovaná ke sporáku a hledám prince, co přijede před mý dveře na bílým koni a odtáhne mě někam, kde mi to bude spíš dělat celou noc, plácát mě a pak něžně hladit spíš než znásilňovat. Odtáhne mě někam, kde mi dovolí být úspěšná, třeba i bez jeho přičinění, někam, kde mu budu moct vařit a starat se o něj a žít s ním v lásce, jak to některý z hloubi srdce chceme, a tak jdem na Tinder, do baru, nebo zůstáváme s tím joudou, protože se bojíme, že nic lepšího nebude. Bude něco lepšího. Nikdy se nevzdávej! Nikdy – se – nevzdávej! Nikdy nevzdávej boj ega. Teda boj o lásku. Je na tom holt postavená tahle společnost. Na egu, ne na lásce. Láska je jen pojem z Instagramu přece. A z knih self help. Kdo tvrdí něco jinýho, je naivka.

IBIZA, 2014: LÁSKA, VOLE

Čtyři měsíční divadelní platy jsem narvala do herecký masterclass, což je takovej workshop, kde několik dnů řvete a brečíte a dolujete ze sebe emoce, co nevíte, že máte. Pak vám ten učitel řekne, že jste poloviční žena, co byste mohla být, ale že nikdy neviděl takovou energii, a ať přijedete na masterclass do L.A. Vy že to nejde, hrajete v Brumově. Kde a co? Desdemonu hraju. Česky? Shakespeara? Si děláš srandu. Zruš to a přijed'. To bylo první den.

Den tři. Přijede hrouda svalů a vlasy jak z reklamy na Shaumu na stoosmdesáti pěti centimetrech božstva. Je opálenej a má ve dvaceti stupních zimní bundu. Prý je v Chile, kde teď točí, že je indiánskej bojovník, zima. Jsem nenamalovaná, vypadám úplně nevinně. On mi říká, že nedosáhl všeho, čeho chtěl, a je připravenej se usadit. A já vím, jak mu pomoci k zázrakům, jak mu sloužit.

A taky potřebuju nutně vědět, jestli nemá malý péro, to bych asi musela přestat věřit v Boha. „Dobrou.“

„Dobrou.“

Najednou víte, že se vám navždy změnil život.

Děda píše, je mi jedno co. Nechápu, že jsem doteď dýchala, že jsem mohla chtít něco jinýho než Diega. Je někde vzadu v mý hlavě, ale brzo zabere veškerou mozkovnu, hrudní koš, pánev, a pak mě bude vlastnit ještě několik let. Vše, co udělám, udělám pro něj, a budu se u toho nazývat kariéristkou a feministkou. (Ve skutečnosti se stanu jeho malou, spokojenou služtičkou.) Budu to nejkřehčí, nejzlo-
menější stvoření, otevře ve mně to, co neotevřelo ani osm hereckejch masterclassů o niternejch pocitech. Řekne mi, že ví, jak se nesnáším, a že je čas přestat. A já to od tý doby dělám, i když mě pak chtěl svými činy přimět k přesnému opaku.

Den čtyři. Tančíme. Diego se potí. Všechny holky nadávaj, jakej je to smrad, a já u toho smradu myslím jen na to, jak s ním chci mít děti, nejlíp včera. Večer jdeme do klubu Pacha. Nikdo tam není, Ibiza je v květnu mrtvá. Je tam ale On. Tancujeme a je to jak z Hříšnýho tance, ale je to ještě mnohem lepší.

„Ty máš přítele?“

„Jo.“

„To je smutný.“

Za pět minut na něm sedím obkročmo a vyměňujeme si DNA.

Ještě ten večer s úlevou zjistím, že malý péro nemá. Chvála Pánu na nebesích, amen.

Letíme stejným letem z Ibizy přes Německo a já

si nechám vyhodit kufry v Kolíně nad Rýnem, protože s ním chci strávit ještě jednu noc, respektive to on nemůže být beze mě. Fakt, že máme ten samej let, považuju za osudový, samozřejmě. Kupuje mi letenku na další den, říká, že poletím z jinýho města, ať se prý nebojím, zaveze mě tam jeho limuzína. Na letišti po něm chtějí podpisy a k večeři budeme mít sushi, na což někdo s divadelním platem jako já určitě má, a tak hraju, jako že je to normální stejně jako fakt, že Diego nejí chleba. „Snažím se jíst čistě.“ Nechápu, co to znamená, ale kývu hlavou na cokoliv, co řekne, protože je to pravda, svatá pravda!

Vynechám tu část, kdy si vzal příšerný podvlíkačky i fakt, že měl doma bordel a hnusnej nábytek z Ikey. Bylo mi to všechno jedno. Byl tam On, pán všeho a nejvíc celýho máho těla, najednou mi nepatřilo. Najednou jsem byla jeho a bylo to ještě úlevnější než nechat se manipulovat Dědou, tohle se zdálo čistý, karmický, ze světla.

Připadalo mi to jako začátek máho života, začátek mě samotné, bez všech těch věcí, co se do té doby staly. Najednou všechno doteď neexistovalo, Morava, balet, anorexie, mlácení, Camelka, má kariéra. Nechtěla jsem spát s nikým jiným, ani vidět jiný chlapy, snad.

S Dědou jsem se rozešla po telefonu. Prý jsem kurva a shořím v pekle, moc milé. Říct v divadle, že jedu do Ameriky a nebudu hrát Desdemonu v Bru-

mově bylo jednoduché. Byla jsem na vrcholu všech světů, galaxií a Vesmírů. Nikdy mi nebylo líp než s ním! Nová závislost mohla naplno začít.

Jestli si mě někdo vygoogluje, zjistí, že tahle část je trochu autobiografická. Ale chtěla jsem Anničce dopřát aspoň trochu lásky, aspoň záblesk ideálna, než se jí všechno rozpadne... a složí ještě líp. Dala jsem jí mou životní lásku. Tu zatím největší. Já už ji totiž fakt nechci.

BERLÍN, PRAHA, LOS ANGELES, 2014

On je důvod, proč se každé boží den budím s úsměvem. Jeho vůně (pro všechny ostatní tchoří smrad) mě žene v každou volnou chvíli do Německa. Už v letadle se cítím víc naživu než v Praze. Zapomněla jsem, že se rodiče rozvedli a já bych neměla věřit na lásku, zapomněla jsem, že jsem škaredá a tlustá a chtějí se mnou chodit jen dědové. On mi řekl, že jsem krásná, on, nejkrásnější Diego Fernando Castillo světa.

Po týdnu mě představil rodičům, v první den našeho vztahu čili čtyřicet osm hodin poté, co jsme se potkali, mi řekl, že mě zná z minulého života a budem spolu žít až do smrti i v tomhle teda. Furt

mi říkal, jak mě vezme na červenej koberec, že se se mnou chce chlubit, nakonec jsem se na červeným koberci chlubila já jím. Natočila jsem totiž první film.

Já, divadelní herečka se škaředým obličejem hraju nějakým omylem ve filmu. Ale když chodím s tak krásným klukem, možná na mě něco snesitelného na koukání bude? Diego mi před premiérou poradil, ať se netvářím jako kariéristka, že to na ženách lidi nemají rádi. Mám prý do médií říct, že mi zcela vyhovuje role přítelkyně. Novinářka na slavnostní premiéře říká, že mám nejkrásnějšího chlapa na světě, a já říkám: „Já vím.“ Vlastně neřekla na světě, ale tady dneska večer, ale já bych řekla: „Já vím“ i na svět. Celej svět je totiž on. On, svět a krása jsou jedna věc.

Dneska by mě vůbec nikdo nedonutil říkat, že mi vyhovuje role přítelkyně, klidně bych řekla, že jsem kariéristka. Akorát už kariéristka nejsem a vyhovuje mi role přítelkyně. Akorát teda přítele nemám. V roce 2014 jsem ovšem žila jen pro něj, kariéru jsem nenaháněla, přece mi budou po prvním filmu, kde jsem byla podle všech úžasná, jedinečná a „talent, jaký neviděli léta a léta“ volat a nabízet hlavní role.

No a nikdo nevolal. Prej jestli můžu projít támhle vzadu a říct jednu větu? S takovou budu brzo bohatá a slavná, hele. V Diegově životě jsem ale hrála hlavní roli, hlavní roli přítelkyně hlavního hrdiny, teda.